

Anttolan Hovin ”Korkkarit kattoon”

”Pikkujouluetkot”

Nytpä kohde olikin sellainen, jossa ei ole tullut käydyksi. Useammalle taisi olla ensimmäinen kerta tutustua Anttolan Hoviin, joka sijaitsee Saimaan rannalla puhtaan luonnon keskellä. Paikan historia ulottuu tuonne 1600-luvulle saakka.

Majoittumisen jälkeen oli aikaa hetken levähtämiseen tai piipahtamiseen vaikka kylpylän puolella. Päivällinen kutsui jo matkalaisia ja ruoka maistuikin varmasti kaikille. Illalla oli tiedossa myös tanssit, ihan elävän musiikin tahtiin. Meitä olikin aika paljon tanssimassa tai kuuntelemassa musiikkia.

Lauantaiaamu alkoi tuttuun tapaan aamiaisella. Jokainen sai valita sitten mieleisensä tavan viettää vapaa-aikaa ennen lounasta. Ruoka oli hyvää ja aina on se vaara, kun pääsee valmiiseen pöytää, sitä tahtoo syödä ihan liian paljon.

Sitten ”viralliseen” ohjelmaan. Anttolan Hovin lähellä on Ollinmäen viinitila. Tilalla on harjoitettu puutarhaviljelyä jo 1920-luvulla ja 1990-luvulla nykyinen omistaja aloitti marjoihin ja hedelmiin perustuvaa viininviljelyä. Kuulimme mielenkiintoisen esitellyn eri viineistä, valmistuksesta ja nauttimisesta.

Saimme itsekin maistella, haistella, makustella eri viinilajeja ja arvailla mistä raaka-aineista viini oli valmistettu. Katsoa ”kirkon ikkunasta” moni prosenttisesta viinistä oli kyse. Virallisesti eri viinejä maistellessa niitähän ei nielaista, mutta hups..... useammalla taisi käydä niin – itse mukaan lukien.

Isäntäpari on nimennyt viinit Kantelettaren mukaan esim. Puntun Paavo, Myllärin Matti, Hentun Liisa jne. Myymälän puolelta oli mahdollisuus ostaa itsellekin, jos halusi kotiin viemisiksi, vaikka Ruhtinar-kuohuviiniä.

Illalla sitten laitoimme ihan oman porukan kesken ”korkkarit kattoon” Erilaisten tanssien ja visailun merkeissä. Hemppa johdatteli kivaan neulekisaan. Viisi miestä istui tuolilla ja heille annettiin sukkapuikot ja lankaa. Naiset heidän takana neuvoivat miehille kuinka sukat neulotaan, mutta vain suullisin ohjein. Houkutus oli suuri ottaa kude käteen ja näyttää kuinka silmukat luodaan, mutta se ei ollut sallittua. Ja hyvin miehet onnistuivatkin, kaikille syntyi ainaskin aloitussilmukat.

Siinäpä ilta olikin jo sopivasti vierähtänyt ja oli aika viimeiselle tanssille, johon kaikki pääsivät osallistumaan – letkajenkkaan. Sitten vain lepäämään ja mahdollisesti pakkaamaan matkalaukku valmiiksi aamun lähtöä varten.

Sunnuntaiaamu ja aurinko tervehti meitä lähtiessämme kotia kohti. Pakkanen oli jo ehtinyt purra pienempiin vesistöihin, ne olivat saaneet jo ohuen jääriitteen. Kenkävero oli sopivasti kotimatkan varrella. Sehän on entinen pappila ja sijaitsee noin kilometrin päässä Mikkelin torilta. Saimme kattavan esittelyn paikan historiasta ja nykypäivästä. Siellä asti hyvin jo joulun tunnun ja mukaan sai bongattua monta kivaa ideaa joulukoristeisiin, joita voi itsekkin helposti valmistaa.

Koti kutsuu ja matka jatkuu. Jari-Pekka houkutteli vielä poikkeamaan kahvilla ja saipa siellä halutessaan lounastakin. Siellä on muuten ainakin polkupyörä ja traktori peitetty virkatuilla värikkäillä lapuilla. Siinä on saanut virkata useamman pylvään.

”Tonttutyttö Irene” ”Tonttupoika Seppo” ”Tietoviisas Veikko”

Vielä jonkin verran matkaa ja sopivasti kerkesimme joulun avaukseen torille.

Hauskaa Joulua ja iloista Uutta Vuotta toivovat Hilikka ja Hemppa